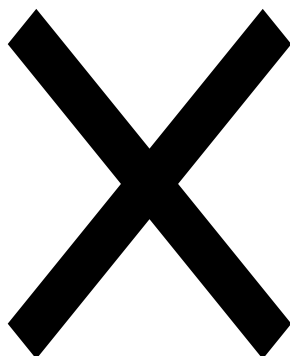

CONSTANTIN KAPITZA

S-a născut la 30 martie 1952, în București. Este absolvent al Academiei de Studii Economice din București, de profesie economist. De asemenea, este și membru al Uniunii Scriitorilor. A publicat o mulțime de volume de versuri și epigrame, dintre care amintim: „Anaconda în paradis” (2006), „Fărâme politice” (2008), „Cafeneaua de nisip” (2009), „Călători fără hartă” (2010), „Străin lângă vise” (2011), „Epistole dilibauiste” (2012), „Când erau sălbatici caii” (2013), „Fericire călătoare” (2014), „Norocul, câinele și apăsarea” (2015), „Știri” (2015).

„Știrile lui Constantin Kapitza vin din multe locuri, ale timpului și existenței, fiind consemnate cu acuratețe în poeme scurte, cu tăietură tradițională. Este de semnalat curiozitatea poetului care se dorește aproape de lucruri și întâmplări: Vederea să-mi fie clară / să văd ce trebuie văzut / și ce mai plutește peste lume”, apreciază criticul literar Dan Cristea.

CAMERA

Sunt în propriul meu corp, ostatic,
ascuns în camera vieții,
privesc pereții, albul lactic,
se risipește taina ceții.

Dau de pereți cu moartea,
ca o minge sare de ziduri,
viața-i deschisă precum cartea
citind-o, m-am trezit cu riduri.

Nu mai am acum ce să fac,
camera e închisă, tac.

EMINESCIANĂ

Azi, să ieșim din casă,
să-l cerșim pe Eminescu,
căci anii au fugit cu el,
și nu mai știm de alinare,

nu mai știm cum suntem.
Trăim cu respirații-n spaime,
tot triști, mai triști, nebucurii
ne tremură-n trupuri, suflete.
Ieșiți din iarnă, luați și copiii
să vadă o minune,
căci vara nu-i departe
și toamna bate din picioare.
Ieșiți din casă, să respirați
și să-l aflați pe talazul mării,
văzute și nevăzute, ființă a ființelor
în lucru devenit Luceafăr.
Ieșiți, veșnicul ni se arată, să-l purtăm
fiecare,
urmașilor să-l urmeze,
în ei va străluci Luceafărul.

ZIUĂ

Noaptea sunt lungi în ceață,
Ziua s-a ascuns de greață,
Nici nu vine nici nu strigă,
Doarme întinsă într-o cotigă.
Se trezește doar la soare,
De o spaimă și tresare,
Face semne, se transformă,
Se îmbracă-n uniformă,
De-nceput, de la creație,
Printre stele-i satisfacție,
Și de-acum ne răsplătește,
Iar în lume ne poștește
Să amuțim în necuvânt
Când privim spre cerul sfânt.

PRUNCUL

De la nașterea pruncului,
în tăcerea din sine
și până la momentul
„restul e tăcere”, poetul merge
cu pași geometrici, prin antici,
elisabetani, moderniști,
se oprește barbilian între spații,
pleacă, neuitând că uitarea
nu există fără tăcere.

COPII DIN STELE

Aveam o stea aleasă,
Demult, ca o mireasă,
Văzută cu ochii plânși
De copii cu pașii strânși.
Părea jucărie prinsă
Într-un joc, flacăra-ntinsă,

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ
*Independența
prin Cultură*

Când o aruncam din mâini
Pâlpâia, speria și câini.
O prindeam, lumina blândă,
Nu-i ardea, fugea pe undă
Spre copii născuți în stele
Ce rămân în gând cu ele.

DRUMUL

Domol am ghicit drumul
și l-am călcat mereu obosindu-l,
mă ruga să mă opresc,
să-l las să mai respire,
să se spele pe ochi, nu mai vedea călătorii.
M-am rezemat de ziduri, pulsa,
i se umflau urmele de pași călcați,
cândva se numea calea victorioasă
și adăpostise suflete, nervi
și multă apăsare.
Îmbătrânise odată cu alții,
ar fi vrut să se rupă-n artere,
să țâșnească sângele,
și tu, omule, nu-l lași,
nu-l lași, nu-l lași.

SENSIBILUL PĂMÂNT

Substanța mi se dezvăluise,
eram parte din ea, iar intuiția
mă căuta printre oameni,
apoi logica să le deturneze
pe amândouă, nimicitoare,
ca o constelație, privită, ce te cheamă,
vrei să zbori, dar stelele îi dănțuiesc
și n-o poți crede, înstrăinarea noastră
rămâne nemișcată, pământul
îmi face semn, e locul ce-l ocup.
Așa, îl apăs mai departe,
contemplu în jos, îmi hotărâse
singur iubirea, sensibilul pământ,
surpat rămâne pentru fiecare.

SE NASC

Se nasc oameni, trăiesc
traietorii ciudate,
apoi, senin, zâmbesc,
bucurii vechi, uitate.

Și nu e vina lor,
căci dincolo de ei
se duc, privesc și mor,
peste mormânt doar miei.

Și multă iarbă verde,

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ
*Independența
prin Cultură*

un pas nu se mai vede.

LUMINĂ ȘI ÎNTUNERIC

Priveam ușa din lumină
și așteptam, înc-o noapte tristă,
dar nicio rază de întuneric
n-a pătruns prin lumină vreodată,
de ce, te-ntrebam, de ce?

Priveam degeaba fereastra uitării,
amintirile erau pline de lumină,
nu pot să sar dincolo de întuneric,
mă desparte un fir de ață-lumină.
Într-o noapte simplă,
eu n-o să mai exist pentru tine
și n-o să știm dacă-am trăit
mai mult în lumină sau întuneric.

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ *Independența
prin Cultură*